

Arrest

nr. 228 653 van 8 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 december 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. KLAPWIJK en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 21 september 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 24 maart 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. X van 19 februari 2019.

1.2. Op 28 mei 2018 dienen verzoekers een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 5 december 2018 beslist de commissaris-generaal tot de onontvankelijkheid van dit tweede verzoek. Dit zijn de bestreden beslissingen.

- de eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoeker, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine afkomstig uit Bagdad. U diende op 21/09/2015 samen met uw vrouw [A.M.M.S.] [...] en dochter [G.N.A.G.] [...] in België een verzoek tot internationale bescherming in. Op 24/03/2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jullie beroep bij de RVV werd op 19/02/2018 verworpen. Op 28/05/2018 diende u samen met uw vrouw en dochter [N.] een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Uw ondertussen meerderjarige zoon [G.S.A.G.] [...] diende toen zijn eerste verzoek in.

U verklaart dat uw vrouw naar de Iraakse ambassade in Brussel is geweest. In de weigeringsbeslissing van jullie eerste verzoek stond dat jullie documenten niet origineel waren en vals waren. Daarom vroeg uw vrouw op de ambassade een bewijs om te staven dat jullie identiteitsdocumenten authentiek zijn. De protection officer had u ook gevraagd naar uw rantsoenkaart maar u kon die niet voorleggen omdat het zich bij uw schoonmoeder bevond. Als men zich na zes maanden niet zelf presenteert dan is de rantsoenkaart niet meer geldig. U legt een attest van de ambassade voor die aantoonde dat uw rantsoenkaart niet meer geldig is en dat de verantwoordelijke dienst in Bagdad deze van uw schoonmoeder heeft afgenomen. U haalt verder aan dat de weg naar school voor uw kinderen niet veilig is. Dat er een checkpoint is waar een gevecht tussen een militie en het leger zou kunnen uitbreken. U heeft twee kinderen die naar het al-Karama hospitaal moesten gaan voor een medische behandeling en al-Karama was het enige hospitaal dat hun aandoening kon behandelen. Er zijn veel gevechten in die regio tussen soennieten en sjiieten en het is er erg gevaarlijk. Soms ging u zelf naar het hospitaal om bloed op te halen en het uw kinderen thuis te geven. U en uw vrouw leggen als nieuwe overtuigingsstukken nationaliteitsbewijzen voor bekomen op de Iraakse ambassade in Brussel, en een attest m.b.t. de geldigheid van een rantsoenkaart bekomen op de Iraakse ambassade in Brussel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt, m.n. uw vrouw is naar de Iraakse ambassade in Brussel gegaan om attesten te bekomen die aantonen dat jullie identiteitsdocumenten wel degelijk authentiek zijn en om een attest te verkrijgen waaruit blijkt waarom u uw rantsoenkaart niet kan voorleggen, en met betrekking tot de documenten die u voorlegt (nationaliteitsbewijzen, een attest m.b.t. de geldigheid van

een rantsoenkaart), kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, nl. uw zoon [W.] werd vermoord door een milite maar het CGVS had twijfels over de werkelijke samenstelling van uw gezin en daardoor ook over de dood van [W.]. Er moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Er moet immers worden opgemerkt dat u uitgaat van een verkeerde lezing van de weigeringsbeslissing die toen werd genomen in uw hoofde in het kader van uw vorig verzoek. Het CGVS uitte toen immers geen twijfels wat betreft de authenticiteit van alle nationaliteitsbewijzen van u en uw gezin maar enkel over het nationaliteitsbewijs van [W.], die volgens uw verklaringen vermoord zou zijn. Het CGVS stelde toen vast dat u aanvankelijk tijdens uw eerste onderhoud verklaarde dat u het nationaliteitsbewijs van [W.] niet had meegebracht en vreesde dit niet meer zou kunnen bemachtigen. Tijdens het tweede onderhoud legde u echter een nationaliteitsbewijs van [W.] voor. Hieromtrent motiveerde het CGVS toen het volgende: "Er bestaat echter reden om te twifelen aan de authenticiteit van het betreffende document. Zo is het uiterst merkwaardig dat het originele document opvallend nieuw voorkomt, zeer stroef (bijna niet) plooit, maar daarnaast een vrij oude en verkleurde foto aan de binnenkant bevat (zie origineel van document 7: groene map). Bijgevolg rijst het vermoeden dat het document op bestelling en tegen betaling gefabriceerd werd, hetgeen niet erg verbaast in de Iraakse context, waarin het bekend is dat allerhande documenten, dus ook identiteitsdocumenten, makkelijk frauduleus en tegen betaling kunnen verkregen worden. In het administratief dossier bevindt zich informatie over documentenfraude in Irak. Bijgevolg heeft het CGVS gereede twijfel over de werkelijke samenstelling van uw gezin én daardoor ook over het meest ingrijpende vervolgingsfeit dat u aanhaalt in het kader van onderhavige aanvraag, in casu de dood van/ de moord op uw zoon in juni 2015." Het CGVS uitte aldus toen geen twijfels wat betreft uw nationaliteitsbewijs en deze van de andere leden van uw gezin. In het kader van jullie tweede verzoek leggen jullie attesten voor die uw vrouw bekomen heeft bij de Iraakse ambassade in Brussel die de nationaliteit attesteren van u, uw vrouw, en de kinderen die in België verblijven. Jullie leggen echter opvallend genoeg geen dergelijk attest m.b.t. het bij het CGVS voorgelegde nationaliteitsbewijs van uw zoon [W.] voor waardoor de hierboven aangehaalde motivatie gemaakt in het kader van uw eerste verzoek behouden blijft.

Uw vrouw heeft voorts nog een attest bekomen bij de Iraakse ambassade in Brussel waaruit blijkt dat een rantsoenkaart niet meer geldig is na het vertrek, van Iraakse burgers uit Irak naar het buitenland, voor een periode van meer dan zes maanden. U wil hiermee aantonen dat u aldus onmogelijk de rantsoenkaart die zich bij uw vertrek in 2015 uit Irak bij uw schoonmoeder bevond tijdens uw vorig verzoek kon voorleggen aangezien deze reeds in beslag was genomen door de bevoegde Iraakse diensten. Er moet worden opgemerkt dat u wederom uitgaat van een verkeerde lezing van de weigeringsbeslissing die toen werd genomen in het kader van uw eerste verzoek. Behalve een overlijdensakte van uw zoon [W.] legde u immers aanvankelijk geen enkel ander document voor dat een overtuigend bewijs vormde van zijn bestaan. Zo legde u geen rantsoenkaart voor, een document dat kan gelden als een begin van bewijs voor de samenstelling van een gezin, én legde u aanvankelijk vage verklaringen af over wat er gebeurd was met uw laatste rantsoenkaart (CGVS II p. 3-4). Uiteindelijk stelde u dat uw rantsoenkaart zich bij uw schoonmoeder bevond en deze was ingetrokken omdat jullie geen recht meer hadden op supplementen. Op basis van deze verklaringen motiveerde het CGVS in haar weigeringsbeslissing dat bijgevolg het vermoeden rees dat u uw rantsoenkaart bewust achterhield om de ware samenstelling van uw gezin te verheimelijken. Redelijkerwijze kon immers verwacht worden dat u van meet af aan zou te kennen geven dat de rantsoenkaart bij uw schoonmoeder was achtergebleven en later was ingetrokken i.p.v. aanvankelijk hieromtrent vage verklaringen over af te leggen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat jullie bij jullie tweede verzoek om internationale bescherming nog steeds geen andere, overtuigende bewijsstukken voorleggen om het bestaan van [W.] te attesteren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. .

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal

conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten. In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden

dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat uw kinderen persoonlijk een hoger risico lopen om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar de volgens uw verklaringen gevaarlijke route onderweg naar school of het hospitaal waar twee van uw kinderen zich op regelmatige basis moesten laten behandelen (Verklaring DVZ 2de VIB pt. 21), dient opgemerkt te worden dat deze elementen niet bestempeld kunnen worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat uw kinderen, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Zo werd uw zoon [S.], die toen hij in Bagdad verbleef om de twee weken naar het al-Karama hospitaal moest gaan voor een medische behandeling, hieromtrent bevraagd tijdens zijn persoonlijk onderhoud (CGVS [S.] p. 4, 7-8). Wat betreft de beslissing in zijn verzoek om internationale bescherming, werd hieromtrent het volgende gemotiveerd: "In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar de volgens uw verklaringen gevaarlijke route onderweg naar school of het hospitaal waar u zich om de twee weken moest laten behandelen (CGVS p. 4, 7-8), dient opgemerkt te worden dat deze elementen niet bestempeld kunnen worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bij bevraging hieromtrent verklaart u immers dat als er een aanslag plaatsvond u dan eventjes niet kon terugkeren naar huis en soms op school moest blijven wachten. Ook gebeurde het dat er geen openbaar vervoer meer was om terug te keren van het hospitaal naar huis. Bij controleposten werd u soms aangesproken, u weet niet waarom, en u moest dan een half uur wachten voor ze u doorlieten. U stelt geen andere problemen te hebben ondervonden. Ook bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ (Vragenlijst pt. 3.5) verklaart u in Bagdad geen persoonlijke problemen te hebben gekend en stelde u dat de problemen die u ondervond om naar school of het hospitaal te gaan gelden voor iedereen. Deze omstandigheden zijn bijgevolg niet van die aard dat het risico slachtoffer te worden van willekeurig geweld dermate verhoogd wordt."

Ook dient erop gewezen te worden dat er tussen de opeenvolgende verklaringen van uw dochter [N.] een ernstige tegenstrijdigheid werd vastgesteld wat betreft de veiligheidssituatie waar jullie verbleven in Bagdad. Dit werd als volgt gemotiveerd in haar beslissing: "Verder haalt u aan (CGVS p. 5-6) dat u vreest bij terugkeer naar Irak dat u er niet zal kunnen verder studeren. Uw ouders zullen u dit weigeren omdat de veiligheidssituatie er heel slecht is. U vreest ook dat u er als vrouw niet alleen zal mogen buiten gaan en dat uw vrijheid er heel beperkt zal zijn uit vrees voor de onveilige situatie of andere bepaalde normen. U voelt hier dat u de vrijheid heeft om naar school te gaan of eventueel te werken, hetgeen u vreest niet mogelijk zal zijn bij terugkeer naar Bagdad niet enkel wegens het feit dat u een vrouw bent maar ook omdat de situatie daar gevaarlijk en niet stabiel is. Gevraagd wie u zou beletten om als vrouw naar buiten te gaan, verklaart u dat u naast de veiligheidssituatie door het incident van 2010 een trauma heeft opgelopen, dat u niet durfde en wou naar buiten gaan, dat als u naar een vriendin ging ze meestal eerst naar uw huis kwamen en u oppikten om dan met hen mee te gaan, dat u vaak thuis verbleef, soms 2-3 maanden, en dat u nu dit niet meer kan volhouden om zo lang thuis te blijven. Gevraagd naar de betekenis van "andere bepaalde normen" stelt u dat u niet andere normen bedoelt, maar dat u wegens het incident vrees had om alleen naar buiten te gaan, dat u gebonden was aan een rolstoel, en dus niet alleen naar buiten kon gaan, dat het in een rolstoel of met stokken was dat u moest gaan. Uit dit alles komt naar voor dat u vreest dat uw sociale activiteiten buitenhuis bij terugkeer naar Bagdad zullen belemmerd worden door uw ouders uit schrik voor de onveilige situatie in de stad en door u zelf omdat u sinds het incident van 2010 een trauma heeft opgelopen waardoor u bang bent om buiten te komen, hetgeen echter louter blote beweringen zijn die niet zomaar voor waar kunnen worden aangenomen. U stelt dat uw huisarts u heeft doorgestuurd naar een psychiater maar legt hier geen begin van bewijs voor. Ook dient erop gewezen te worden dat er tussen uw opeenvolgende verklaringen een ernstige tegenstrijdigheid moet worden vastgesteld wat betreft de veiligheidssituatie waar jullie verbleven in Bagdad en uw reactie en deze van uw ouders hierop. Zo bleek uit uw verklaringen die u in het kader van uw eerste verzoek aflegde (DVZ Verklaringen pt. 16; CGVS I p. 2, 5, 7) dat u sinds uw vader bedreigingen ontving u niet meer naar buiten mocht, dat u sinds het incident in 2010 - toen u 13 jaar was - niet meer verder mocht studeren van uw vader door de bedreigingen en omdat het daar niet veilig was, dat u er uw school niet heeft afgemaakt, en gaf u te kennen dat de grootste graad die u bereikt heeft in uw opleiding het zesde jaar lager onderwijs is. In het kader van uw tweede verzoek

verklaart u daarentegen (CGVS 2de VIB p. 3, 5) dat u in Bagdad uw middelbaar onderwijs heeft vervolledigd, dat u tot in 2015 met een lijnbus naar uw school ging, dat u in 2015 uw eindexamen heeft afgelegd, dat u uw diploma in september 2015 - toen u reeds in België was - heeft bekomen en naar België heeft laten opsturen om er te laten erkennen. Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede verzoek blijkt aldus bezwaarlijk dat uw ouders u verboden om het huis te verlaten, waardoor u zoals u eerder stelde in uw eerste verzoek uw middelbaar onderwijs diploma niet behaalde, en blijkt evenmin dat u sinds het incident van 2010 dermate getraumatiseerd zou zijn dat u het huis niet meer kon verlaten."

Ten slotte dient er ook te worden opgemerkt dat u noch uw vrouw in het kader van jullie eerste verzoek enige melding maakten van de vrees die jullie koesterden voor jullie kinderen die langs een gevaarlijke weg naar school en het hospitaal dienden te gaan. Indien jullie daadwerkelijk een dermate grote vrees koestert voor uw schoolgaande kinderen en uw twee kinderen die medische verzorging nodig hadden in het al-Karama hospitaal, kan redelijkerwijze verwacht worden dat jullie deze elementen reeds zouden aangekaart hebben tijdens de meerdere kansen die jullie hebben gekregen om de verschillende aspecten van jullie verzoek toe te lichten. Bijgevolg dient de geloofwaardigheid van jullie beweringen en de vrees die jullie hieromtrent zouden koesteren, gerelativeerd te worden.

Op basis van het geheel van deze vaststellingen kan niet besloten worden dat uw kinderen in Bagdad in een persoonlijke omstandigheid verkeerden dat tot gevolg heeft dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het tweede verzoek van uw vrouw [A.M.M.S.] [...] en dochter [G.N.A.G.] [...] niet-ontvankelijk werd verklaard. In het kader van het eerste verzoek van uw zoon [G.S.A.G.] [...] nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

- tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine afkomstig uit Bagdad. Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede verzoek tot internationale bescherming blijkt dat u uw huidig verzoek integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man [G.A.G.H.] [...] werden aangehaald.

Uw man verklaart het volgende:

"U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine afkomstig uit Bagdad. U diende op 21/09/2015 samen met uw vrouw [A.M.M.S.] [...] en dochter [G.N.A.G.] [...] in België een verzoek tot internationale bescherming in. Op 24/03/2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jullie beroep bij de RVV werd op 19/02/2018 verworpen. Op 28/05/2018 diende u samen met uw vrouw en dochter [N.] een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Uw ondertussen meerderjarige zoon [G.S.A.G.] [...] diende toen zijn eerste verzoek in.

U verklaart dat uw vrouw naar de Iraakse ambassade in Brussel is geweest. In de weigeringsbeslissing van jullie eerste verzoek stond dat jullie documenten niet origineel waren en vals waren. Daarom vroeg uw vrouw op de ambassade een bewijs om te staven dat jullie identiteitsdocumenten authentiek zijn. De protection officer had u ook gevraagd naar uw rantsoenkaart maar u kon die niet voorleggen omdat het zich bij uw schoonmoeder bevond. Als men zich na zes maanden niet zelf presenteert dan is de rantsoenkaart niet meer geldig. U legt een attest van de ambassade voor die aantoonde dat uw rantsoenkaart niet meer geldig is en dat de verantwoordelijke dienst in Bagdad deze van uw schoonmoeder heeft afgenomen. U haalt verder aan dat de weg naar school voor uw kinderen niet veilig is. Dat er een checkpoint is waar een gevecht tussen een militie en het leger zou kunnen uitbreken. U heeft twee kinderen die naar het al-Karama hospitaal moesten gaan voor een medische behandeling en al-Karama was het enige hospitaal dat hun aandoening kon behandelen. Er zijn veel gevechten in die regio tussen soennieten en sjiieten en het is er erg gevaarlijk. Soms ging u zelf naar het hospitaal om bloed op te halen en het uw kinderen thuis te geven. U en uw vrouw leggen als nieuwe overtuigingsstukken nationaliteitsbewijzen voor bekomen op de Iraakse ambassade in Brussel, en een attest m.b.t. de geldigheid van een rantsoenkaart bekomen op de Iraakse ambassade in Brussel."

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

U baseert uw tweede verzoek op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald uw man [G.A.G.H.] [...]. In het kader van het door hem ingediende tweede verzoek heb ik een weigeringsbeslissing genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

"[zie motieven eerste bestreden beslissing]"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

- de derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine afkomstig uit Bagdad. In september 2015 kwam u met uw vader [G.A.G.H.] en moeder [A.M.M.S.] [...] en uw minderjarige broer [G.S.A.G.] [...] naar

België. Uw diende er op 21/09/2015 samen met uw ouders een verzoek tot internationale bescherming in. Op 24/03/2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jullie beroep bij de RVV werd op 19/02/2018 verworpen. Op 28/05/2018 diende u samen met uw ouders een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Uw ondertussen meerderjarige broer diende toen zijn eerste verzoek in.

U verklaart dat het CGVS bij de behandeling van uw eerste verzoek en dit van uw ouders niet eerlijk heeft gehandeld. Pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS met uw vader werd gevraagd naar de rantsoenkaart van uw ouders. Deze bevond zich bij uw oma en uw vader had te weinig tijd om die op te vragen waardoor het onmogelijk was deze voor te leggen op het CGVS. Ook bleek dat deze rantsoenkaart ondertussen was ingetrokken door de bevoegde Iraakse diensten. Voorts had de protection officer toen opmerkingen over het nationaliteitsbewijs van u en uw overleden broer. De foto's erop waren van toen jullie nog jong waren waardoor het CGVS dacht dat ze vervalst waren. U merkt op dat dergelijke attesten niet hernieuwd hoeven te worden. Om aan te tonen dat deze documenten legaal zijn is uw moeder naar de Iraakse ambassade in Brussel gegaan om een attest te bekomen ter bevestiging van deze nationaliteitsbewijzen. U verklaart ook dat u zich tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS niet comfortabel voelde en onder druk voelde gezet door de behandelende protection officer. Hij stelde u moeilijke vragen over een periode toen u nog jong was, 11 à 12 jaar, dat u toen ziek was en hem daar niet veel informatie kon over geven. U was toen een epilepsie patiënt en nam een medicijn waardoor u vergeetachtig werd. De protection officer bleef echter doorvragen en u gaf toen antwoorden waarvan u zelf niet overtuigd was maar u moest iets vertellen. Voorts haalt u aan dat u uw studies in België wil afronden. U vreest dat als uw verzoek opnieuw wordt geweigerd u niet verder zal kunnen studeren. U vreest bij terugkeer naar Irak dat u er niet zal kunnen verder studeren of kunnen werken. Uw ouders zullen u dit weigeren. Er is ook weinig werkgelegenheid in Irak en veel afgestudeerden kunnen niks aanvangen met hun diploma. U vreest ook dat u er als vrouw niet alleen zal mogen buiten gaan en dat uw vrijheid er heel beperkt zal zijn. Omwille van hetgeen u heeft meegemaakt heeft u ook een trauma opgelopen en durft u niet alleen buiten gaan. Uw huisarts heeft u hiervoor doorgestuurd naar een psychiater. U legt als nieuw overtuigingsstuk uw nationaliteitsbewijs voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt, m.n. uw moeder is naar de Iraakse ambassade in Brussel gegaan om attesten te bekomen die aantonen dat jullie identiteitsdocumenten wel degelijk

authentiek zijn en om een attest te verkrijgen waaruit blijkt waarom u uw rantsoenkaart niet kan voorleggen, en met betrekking tot de documenten die uw ouders voorleggen (nationaliteitsbewijzen, een attest m.b.t. de geldigheid van een rantsoenkaart), kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, nl. uw broer [W.] werd vermoord door een militie maar het CGVS had twijfels over de werkelijke samenstelling van uw gezin en daardoor ook over de dood van [W.]. Er moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

U verwijt het CGVS een gebrek aan fair play bij de behandeling van uw eerste verzoek en dit van uw ouders omdat uw vader pas tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud de vraag kreeg waar zijn rantsoenkaart zich bevindt, dat deze zich bevond bij uw oma, dat uw vader te weinig tijd had om die op te vragen waardoor het onmogelijk was deze voor te leggen op het CGVS, en dat ook bleek dat deze rantsoenkaart ondertussen was ingetrokken door de bevoegde Iraakse diensten (CGVS p. 3). Er moet worden opgemerkt dat uw kritiek gebaseerd is op een verkeerde lezing van de weigeringsbeslissing die toen werd genomen in het kader van het eerste verzoek van uw vader. In dit onderdeel van de motivatie hiervan uitte het CGVS toen twijfels over de samenstelling van zijn gezin. Behalve een overlijdensakte van uw broer [W.] legde uw vader aanvankelijk geen enkel ander document voor dat een overtuigend bewijs vormde van zijn bestaan. Zo legde uw vader geen rantsoenkaart voor, een document dat kan gelden als een begin van bewijs voor de samenstelling van een gezin, én legde hij aanvankelijk vage verklaringen af over wat er gebeurd is met zijn laatste rantsoenkaart (CGVS vader II p. 3-4). Uiteindelijk stelde uw vader dat zijn rantsoenkaart zich bij uw oma bevond en deze was ingetrokken omdat jullie geen recht meer hadden op supplementen. Op basis van zijn verklaringen motiveerde het CGVS in haar weigeringsbeslissing dat bijgevolg het vermoeden rees dat uw vader zijn rantsoenkaart bewust achterhield om de ware samenstelling van zijn gezin te verheimelijken. Uw opmerking dat uw vader pas tijdens zijn tweede onderhoud deze vraag kreeg gesteld en hij te weinig tijd had om deze op te vragen, is bijgevolg niet dienstig. Redelijkerwijze kon immers verwacht worden dat uw vader van meet af aan zou te kennen geven dat de rantsoenkaart bij uw oma was achtergebleven en later was ingetrokken i.p.v. aanvankelijk hieromtrent vage verklaringen over af te leggen.

Voorts stelt u (CGVS p. 3) dat het CGVS meende dat uw nationaliteitsbewijs en deze van uw omgekomen broer vervalst zijn omdat de foto's erop dateren van toen jullie nog jong waren. U stelt dat dergelijke attesten niet dienen te worden hernieuwd. Om aan te tonen dat deze documenten legaal zijn is uw moeder naar de Iraakse ambassade in Brussel gegaan om een attest te bekomen ter bevestiging van deze nationaliteitsbewijzen. Wederom moet worden opgemerkt dat uw kritiek gebaseerd is op een verkeerde lezing van de weigeringsbeslissing die toen werd genomen in hoofde van uw vader. Het CGVS stelde toen immers vast dat uw vader aanvankelijk tijdens zijn eerste onderhoud verklaarde dat hij het nationaliteitsbewijs van [W.] niet had meegebracht en vreesde dit niet meer zou kunnen bemachtigen. Tijdens het tweede onderhoud legde uw vader echter een nationaliteitsbewijs van [W.] voor. Hieromtrent motiveerde het CGVS toen het volgende: "Er bestaat echter reden om te twijfelen aan de authenticiteit van het betreffende document. Zo is het uiterst merkwaardig dat het originele document opvallend nieuw voorkomt, zeer stroef (bijna niet) plooit, maar daarnaast een vrij oude en verkleurde foto aan de binnenkant bevat (zie origineel van document 7: groene map). Bijgevolg rijst het vermoeden dat het document op bestelling en tegen betaling gefabriceerd werd, hetgeen niet erg verbaast in de Iraakse context, waarin het bekend is dat allerhande documenten, dus ook identiteitsdocumenten, makkelijk frauduleus en tegen betaling kunnen verkregen worden. In het administratief dossier bevindt zich informatie over documentenfraude in Irak. Bijgevolg heeft het CGVS gereede twijfel over de werkelijke samenstelling van uw gezin én daardoor ook over het meest ingrijpende vervolgingsfeit dat u aanhaalt in het kader van onderhavige aanvraag, in casu de dood van/de moord op uw zoon in juni 2015." Het CGVS uitte aldus toen geen twijfels wat betreft uw nationaliteitsbewijs. Uw moeder legt inderdaad attesten voor die zij bekomen heeft bij de Iraakse ambassade in Brussel die uw nationaliteit en deze van uw broers en zussen aantonen. Uw moeder legt echter geen dergelijk attest m.b.t. uw broer [W.] voor waardoor de hierboven aangehaalde motivatie gemaakt in het kader van het eerste verzoek van uw vader behouden blijft.

U verklaart ook (CGVS p. 4) dat u zich tijdens uw persoonlijk onderhoud van uw eerste verzoek op het CGVS niet comfortabel voelde en onder druk gezet voelde door de behandelende protection officer. Hij

stelde u moeilijke vragen over een periode toen u nog jong was, 11 à 12 jaar, dat u toen ziek was en hem daar niet veel informatie kon over geven. U was toen een epilepsie patiënt en nam een medicijn Digritol genaamd waardoor u vergeetachtig werd. De protection officer bleef echter doorvragen en u gaf toen antwoorden waarvan u zelf niet overtuigd was maar u moest iets vertellen. Uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste verzoek blijkt dat u inderdaad uitgebreid bevraagd werd over het incident van 2010 waarbij u een verwonding opliep aan uw been. De protection officer stelde u toen o.a. deze vraag "U was weliswaar jong en mogelijk in shock door wat gebeurd was, maar uw verklaringen zijn nogal vaag, missen wat consistentie. Hoe legt u dat uit?" Waarop u antwoordde met: "Het kan zijn dat onze verklaringen verschillen, maar ik zei al dat ik veel dingen vergeet. Ik nam ook Digritol, dat een medicijn waardoor je nogal veel dingen kunt vergeten. Alles wat ik zonet zei, zei ik ook bij benadering. En daarbij: ik was nog jong toen." Er moet worden opgemerkt dat een protection officer een zo goed en volledig mogelijk beeld van een verzoekster haar relaas dient eigen te maken. Daarom wordt er over bepaalde elementen meerdere vragen gesteld en wordt er geconfronteerd met eventueel mogelijke tekortkomingen in de afgelegde verklaringen. Mogelijks heeft u dit als een vorm van druk ervaren hetgeen echter geenszins de bedoeling was. U heeft ook nooit eerder gemeld dat u toen een vorm van druk ervaarde. Op het einde van uw eerste onderhoud werd u gevraagd of u opmerkingen had over dit gehoor waarop u verklaarde (CGVS I p. 8) "Ik wil alleen nog zeggen dat ik soms iets vergeet... Ik mag ook niet teveel stappen met mijn been". Op het einde van uw tweede persoonlijk onderhoud antwoordde u als volgt op diezelfde vraag (CGVS II p. 5): "Neen, maar mag ik nog iets toevoegen?" Doe gerust. "U hebt me vorige keer gevraagd hoe vaak ik al aan mijn been geopereerd ben. Ik ben hier intussen terug geopereerd en nu kan ik zonder stok lopen; ik heb prothese." Opmerkingen gehoor vandaag? "Neen." Het CGVS heeft ook rekening gehouden met uw opmerkingen en heeft zich voor uw weigeringsbeslissing niet gebaseerd op uw verklaringen over het incident van 2010.

Verder haalt u aan (CGVS p. 5-6) dat u vreest bij terugkeer naar Irak dat u er niet zal kunnen verder studeren. Uw ouders zullen u dit weigeren omdat de veiligheidssituatie er heel slecht is. U vreest ook dat u er als vrouw niet alleen zal mogen buiten gaan en dat uw vrijheid er heel beperkt zal zijn uit vrees voor de onveilige situatie of andere bepaalde normen. U voelt hier dat u de vrijheid heeft om naar school te gaan of eventueel te werken, hetgeen u vreest niet mogelijk zal zijn bij terugkeer naar Bagdad niet enkel wegens het feit dat u een vrouw bent maar ook omdat de situatie daar gevaarlijk en niet stabiel is. Gevraagd wie u zou beletten om als vrouw naar buiten te gaan, verklaart u dat u naast de veiligheidssituatie door het incident van 2010 een trauma heeft opgelopen, dat u niet durfde en wou naar buiten gaan, dat als u naar een vriendin ging ze meestal eerst naar uw huis kwamen en u oppikten om dan met hen mee te gaan, dat u vaak thuis verbleef, soms 2-3 maanden, en dat u nu dit niet meer kan volhouden om zo lang thuis te blijven. Gevraagd naar de betekenis van "andere bepaalde normen" stelt u dat u niet andere normen bedoelt, maar dat u wegens het incident vrees had om alleen naar buiten te gaan, dat u gebonden was aan een rolstoel, en dus niet alleen naar buiten kon gaan, dat het in een rolstoel of met stokken was dat u moest gaan. Uit dit alles komt naar voor dat u vreest dat uw sociale activiteiten buitenhuis bij terugkeer naar Bagdad zullen belemmerd worden door uw ouders uit schrik voor de onveilige situatie in de stad en door u zelf omdat u sinds het incident van 2010 een trauma heeft opgelopen waardoor u bang bent om buiten te komen, hetgeen echter louter blote beweringen zijn die niet zomaar voor waar kunnen worden aangenomen. U stelt dat uw huisarts u heeft doorgestuurd naar een psychiater maar legt hier geen begin van bewijs voor. Ook dient erop gewezen te worden dat er tussen uw opeenvolgende verklaringen een ernstige tegenstrijdigheid moet worden vastgesteld wat betreft de veiligheidssituatie waar jullie verbleven in Bagdad en uw reactie en deze van uw ouders hierop. Zo bleek uit uw verklaringen die u in het kader van uw eerste verzoek aflegde (DVZ Verklaringen pt. 16; CGVS I p. 2, 5, 7) dat u sinds uw vader bedreigingen ontving u niet meer naar buiten mocht, dat u sinds het incident in 2010 - toen u 13 jaar was - niet meer verder mocht studeren van uw vader door de bedreigingen en omdat het daar niet veilig was, dat u er uw school niet heeft afgemaakt, en gaf u te kennen dat de grootste graad die u bereikt heeft in uw opleiding het zesde jaar lager onderwijs is. In het kader van uw tweede verzoek verklaart u daarentegen (CGVS 2de VIB p. 3, 5) dat u in Bagdad uw middelbaar onderwijs heeft vervolledigd, dat u tot in 2015 met een lijnbus naar uw school ging, dat u in 2015 uw eindexamen heeft afgelegd, dat u uw diploma in september 2015 - toen u reeds in België was - heeft bekomen en naar België heeft laten opsturen om er te laten erkennen. Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede verzoek blijkt aldus bezwaarlijk dat uw ouders u verboden om het huis te verlaten, waardoor u zoals u eerder stelde in uw eerste verzoek uw middelbaar onderwijs diploma niet behaalde, en blijkt evenmin dat u sinds het incident van 2010 dermate getraumatiseerd zou zijn dat u het huis niet meer kon verlaten.

U haalt ook aan dat weinig werkgelegenheid in Irak is en veel afgestudeerden niks kunnen aanvangen met hun diploma, hetgeen echter een sociaal-economisch probleem is en aldus niet ressorteert onder

het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn deze problemen het gevolg van enig intentioneel handelen tot vervolging, waardoor er ook geen sprake kan zijn van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts haalt u aan dat u uw studies in België wil afronden. U vreest dat als uw verzoek opnieuw wordt geweigerd u niet verder zal kunnen studeren of zal kunnen werken. Ook dergelijke elementen houden echter geen verband met één van de criteria opgenomen in de Vluchtelingenconventie noch houden ze een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. .

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd. Uit de beschikbare informatie blijkt

derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat tweede verzoek van uw ouders [G.A.G.H.] en [A.M.M.S.], niet-ontvankelijk werd verklaard. In het kader van het eerste verzoek van uw broer [G.S.A.G.] nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, c), 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus, betogen verzoekers dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde asielmotieven. Verzoekers volharden in de motieven die zij inroepen tijdens hun eerste en tweede asielvragen en die hun oorsprong vinden in de bekering van eerste verzoeker. Zij volharden ook in hun verklaringen dat de herkomst van de rantsoenkaart van de familie en van de nationaliteitsbewijzen oprecht is en met de werkelijkheid overeenstemt. Zij menen dat de argumentatie van de verwerende partij op grond waarvan zij meent de authenticiteit van voornoemde stukken in twijfel te kunnen trekken, niet de kern van hun asielrelaas aantast.

Aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming, menen verzoekers dat de verwerende partij ten onrechte besluit dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers achten het van belang dat recente informatieve rapporten en inlichtingen worden aangewend om te kunnen bepalen of al dan niet kan worden

overgegaan tot toekenning van de subsidiaire bescherming en menen dat de verwerende partij heeft nagelaten dit te doen. Volgens verzoekers is de actuele situatie in vele delen van Irak, waaronder zeker Bagdad, nog zeer volatiel.

Er worden geen stukken gevoegd bij het verzoekschrift.

2.2. Op 23 september 2019 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuw element:

- EASO "COI Report Iraq: Security situation", maart 2019.

2.3. Tijdens de terechtzitting maken verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met als nieuwe elementen:

"- brief aan de onderzoeksrechter van de rechtbank van Al Kargh;

- Attest van de Saifel Dawla Secondaire School voor jongens;

- Arrestatie en vooronderzoek;

- Brief aan de onderzoeksrechter van de rechtbank van Al Kargh;

- Een clan overeenkomst bloed verspilt;

- Verwittiging uitgaande van het politiekantoor Al Salam."

2.4. De bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren indien de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen voorlegt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van deze wet in aanmerking komt.

De aangevoerde schendingen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet missen dan ook juridische grondslag.

2.5. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen, zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen zodat dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel faalt op dit punt.

De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden

bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.7. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.8. Verzoekers' eerste beschermingsverzoeken werden geweigerd. De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 199 837 van 19 februari 2018, in navolging van de commissaris-generaal, dat er geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten *"daar (i) zij verklaren dat deze het gevolg waren van de bekering van eerste verzoekende partij en eerste verzoekende partij wat betreft deze bekering allesbehalve kan overtuigen, (ii) verschillende onaannemelijkheden werden vastgesteld in verband met deze voorgehouden vervolgingsfeiten en (iii) de geloofwaardigheid van de dood van/de moord op W. verder ondergraven wordt door de vaststelling dat verzoekende partijen behalve een overlijdensakte aanvankelijk geen enkel ander document overlegden dat een overtuigend bewijs vormde van zijn bestaan en eerste verzoekende partij pas na haar twee gehoren op het Commissariaat-generaal een origineel nationaliteitsbewijs op naam van haar zoon W. overmaakte, waaromtrent dan weer vragen kunnen gesteld worden bij de authenticiteit ervan, en er dan ook ernstige twijfels bestaan over de werkelijke samenstelling van hun gezin."*

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot een vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.9. In het kader van de voorliggende tweede beschermingsverzoeken legden verzoekers nieuwe overtuigingsstukken voor, namelijk attesten verkregen via de Iraakse ambassade in Brussel. Deze stukken moeten staven dat verzoekers' identiteitsdocumenten authentiek zijn. Tevens legden verzoekers een attest voor van de Iraakse ambassade in Brussel waaruit moet blijken dat hun rantsoenkaart niet meer geldig is en dat de verantwoordelijke dienst in Bagdad deze van de schoonmoeder heeft afgenomen.

Eerste verzoeker haalde verder aan dat de weg naar school niet veilig is voor zijn kinderen omdat er een checkpoint is waar een gevecht tussen een militie en het leger zou kunnen uitbreken. Eerste verzoeker verklaarde ook dat hij twee kinderen heeft die naar het al-Karama hospitaal moeten voor een medische behandeling en dat dit het enige hospitaal is dat hun aandoening kan behandelen. Hij wees erop dat er veel gevechten tussen soennieten en sjiïeten zijn in die regio en dat het er erg gevaarlijk is, waardoor hij soms zelf naar het hospitaal ging om bloed op te halen en het aan zijn kinderen thuis te geven. Tweede verzoekster voegde zich naar de verklaringen van eerste verzoeker, haar echtgenoot.

Derde verzoekster verklaarde dat de commissaris-generaal niet eerlijk heeft gehandeld bij de behandeling van het eerste beschermingsverzoek, dat zij zich niet comfortabel voelde tijdens het gehoor en onder druk voelde gezet door de behandelende protection officer. Hij stelde moeilijke vragen over een periode toen verzoekster nog jong was, 11 à 12 jaar. Derde verzoekster verklaarde dat zij toen ziek was en hem daar niet veel informatie kon over geven. Zij was toen een epilepsiepatiënt en nam een medicijn waardoor zij vergeetachtig werd. De protection officer bleef echter doorvragen en verzoekster gaf toen antwoorden waarvan zij zelf niet overtuigd was, maar zij moest iets vertellen. Voorts haalde derde verzoekster aan dat zij haar studies in België wil afronden. Zij vreest dat als haar verzoek opnieuw wordt geweigerd zij niet verder zal kunnen studeren. Derde verzoekster vreest bij terugkeer naar Irak dat zij er niet zal kunnen verder studeren of kunnen werken omdat haar ouders dit zullen weigeren. Er is ook weinig werkgelegenheid in Irak en veel afgestudeerden kunnen niks aanvangen met hun diploma. Zij vreest ook dat zij er als vrouw niet alleen zal mogen buiten gaan en dat haar vrijheid er heel beperkt zal zijn. Omwille van wat derde verzoekster heeft meegemaakt, heeft zij ook een trauma opgelopen en durft zij niet alleen buiten te gaan. Haar huisarts heeft haar hiervoor doorgestuurd naar een psychiater.

2.10. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen nieuwe elementen bijbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen en verklaringen die verzoekers aanbrachten in het kader van hun tweede beschermingsverzoeken en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen.

De bevindingen van de verwerende partij met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoekers vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct.

Verzoekers slagen er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Immers, met het louter volharden in de verklaringen dat hun vluchtrelaas zijn oorsprong vindt in de bekering van eerste verzoeker, gaan zij eraan voorbij dat zij in het kader van hun tweede beschermingsverzoeken geen nieuwe elementen hebben voorgelegd met betrekking tot deze bekering. Bovendien werd in het kader van hun eerste beschermingsverzoeken reeds geoordeeld dat eerste verzoeker wat betreft zijn bekering niet kan overtuigen. Er liggen geen elementen voor die toelaten de geloofwaardigheid met betrekking tot de voorgehouden bekering anders te beoordelen.

Waar verzoekers benadrukken dat hun nationaliteitsbewijzen oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen, herhaalt de Raad dat er in het kader van de eerste beschermingsverzoeken geen twijfels waren over de authenticiteit van hun nationaliteitsbewijzen. Er waren enkel twijfels over het nationaliteitsbewijs van W. In het kader van de tweede beschermingsverzoeken leggen verzoekers enkel attesten voor, verkregen via de Iraakse ambassade in Brussel, die de nationaliteit van de drie verzoekers staven. Zij leggen evenwel geen dergelijk attest voor met betrekking tot het nationaliteitsbewijs van W. De bevindingen die werden gemaakt in het kader van het eerste beschermingsverzoek, met name dat (i) eerste verzoeker pas bij het tweede gehoor bij het CGVS een nationaliteitsbewijs van W. overmaakte en dat (ii) er twijfels waren over de authenticiteit ervan, blijven dan ook gehandhaafd. De commissaris-generaal stelde immers toen terecht vast: *“Er bestaat echter reden om te twijfelen aan de authenticiteit van het betreffende document. Zo is het uiterst merkwaardig dat het originele document opvallend nieuw voorkomt, zeer stroef (bijna niet) plooit, maar daarnaast een vrij oude en verkleurde foto aan de binnenkant bevat (zie origineel van document 7: groene map). Bijgevolg rijst het vermoeden dat het document op bestelling en tegen betaling gefabriceerd werd, hetgeen niet erg*

verbaast in de Iraakse context, waarin het bekend is dat allerhande documenten, dus ook identiteitsdocumenten, makkelijk frauduleus en tegen betaling kunnen verkregen worden. In het administratief dossier bevindt zich informatie over documentenfraude in Irak.”

Verzoekers volharden in hun verklaringen omtrent de herkomst van de rantsoenkaart. Zij legden in het kader van hun tweede beschermingsverzoeken een attest voor van de Iraakse ambassade waaruit blijkt dat een rantsoenkaart niet meer geldig is wanneer Iraakse onderdanen voor een periode van meer dan zes maanden naar het buitenland vertrekken. Verzoekers willen hiermee aantonen dat zij onmogelijk de rantsoenkaart, die zich bij hun vertrek uit Irak bij de schoonmoeder bevond, nog kunnen voorleggen aangezien deze ondertussen in beslag is genomen. De Raad merkt op dat in het kader van de eerste beschermingsverzoeken niet alleen werd vastgesteld dat een rantsoenkaart niet werd voorgelegd, hoewel deze zou kunnen gelden als een begin van bewijs voor de samenstelling van verzoekers' gezin, maar óók dat eerste verzoeker aanvankelijk vage verklaringen aflegde over wat er was gebeurd met de laatste rantsoenkaart. Uiteindelijk stelde verzoeker dat zijn rantsoenkaart zich bij zijn schoonmoeder bevond en dat deze was ingetrokken. Omdat redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker reeds vanaf het begin zou hebben vermeld dat de rantsoenkaart bij de schoonmoeder was achtergebleven en later ingetrokken in plaats van aanvankelijk hierover vage verklaringen af te leggen, oordeelde de commissaris-generaal dat op basis van deze verklaringen het vermoeden rees dat eerste verzoeker zijn rantsoenkaart bewust achterhield om de ware samenstelling van zijn gezin te verdoezelen. Met het voormelde attest van de Iraakse ambassade slagen verzoekers er niet in een ander licht te werpen op deze eerdere appreciatie van de commissaris-generaal.

Gelet op wat voorafgaat, kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat verzoekers in het kader van hun tweede beschermingsverzoeken geen andere, overtuigende bewijsstukken voorleggen om het bestaan van W. aan te tonen. De eerdere bevinding van de commissaris-generaal en de Raad dat er ernstige twijfels bestaan over de werkelijke samenstelling van hun gezin en daardoor ook over de dood van of moord op W. wordt niet ontkracht en blijft aldus gehandhaafd.

De overige bevindingen in de bestreden beslissingen laten verzoekers in hun verzoekschrift geheel ongemoeid.

Bij aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, leggen verzoekers een aantal stukken voor waarmee zij willen aantonen dat W. niet alleen wel degelijk heeft bestaan maar ook dat hij vermoord werd. Verzoekers leggen kopieën voor en laten tijdens de terechtzitting de originelen zien.

Zo leggen verzoekers een attest voor van de Saifel Dawla Secondaire school voor jongens, gedateerd op 5 januari 2019 waarin wordt verklaard dat W. een leerling was op de school in het schooljaar 2015-2016, in het zesde middelbaar (stuk 2). De Raad stelt vast dat dit document op zich de werkelijke samenstelling van verzoekers' gezin nog steeds niet op overtuigende wijze aannemelijk maakt. Dit attest kan op zich ook niet het bestaan van W. aantonen. Het attest stelt immers dat W. een leerling was in het zesde middelbaar, in het schooljaar 2015-2016. De zoon van eerste verzoeker en tweede verzoekster, S., verklaarde tijdens zijn gehoor echter dat zijn broer W. slechts tot het vijfde middelbaar naar school is gegaan. Gevraagd of zijn broer W. is gestopt in het zesde middelbaar, verklaarde S. immers “ja, ging over maar is er niet aan begonnen” (AD CGVS, 2de verzoek, stuk 5, gehoorverslag 30 oktober 2018, p. 6. De verklaringen van S., met name dat W. niet aan het zesde middelbaar is begonnen, staan dan ook haaks op de inhoud van het attest waarin wordt verklaard dat W. een leerling was in het zesde middelbaar. Verzoekers verklaarden eerder dat W. werd vermoord op 15 juni 2015. Uit de landeninformatie blijkt niet dat een schooljaar in Irak op een ander tijdstip start dan begin september. De verklaringen van verzoekers dat W. zou zijn vermoord op 15 juni 2015 strijden ook hier met de inhoud van het attest volgens dewelke W. leerling was in het zesde middelbaar tijdens het schooljaar 2015-2016. Daarnaast wijst de Raad erop dat volgens de objectieve landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping zijn verworven, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten hoe dan ook relatief is (zie AD CGVS, eerste verzoek, stuk 16, map ‘landeninformatie’, ‘COI Focus’ “Irak – Corruptie en documentatiefraude”, 8 maart 2016). Gelet op voorgaande vaststellingen, slagen verzoekers er met dit document niet in om het bestaan van W. aan te tonen, noch de ernstige twijfels over hun werkelijke gezinssamenstelling weg te nemen.

Verder voegen verzoekers bij hun aanvullende nota nog stukken toe die betrekking hebben op de dood van/moord op W., met name een stuk 1 dat volgende documenten bevat:

- een klacht van eerste verzoeker bij de onderzoeksrechter, met stempel en handtekening van de ambtenaar op 15 januari 2019;
- een proces-verbaal van het politiebureau Al Salam “op 21 juni 2015”, waaruit blijkt dat de onderzoeksrechter de klacht van eerste verzoeker aan hen heeft toegewezen, met een stempel en handtekening van de ambtenaar op 15 januari 2019;
- een verklaring bij de onderzoeksrechter van eerste verzoeker op “21/06/2015” met twee getuigenverklaringen, met een stempel en handtekening van een ambtenaar op 15 januari 2016;
- een bezichtiging van de plaats en schets van het incident van het politiekantoor Al Salam van 21 juni 2015;
- een kennisgeving aan de onderzoeksrechter door het politiekantoor Al Salam van de registratie van de verhoren van de twee getuigen op 23 juni 2015 naar aanleiding van de beslissing van de onderzoeksrechter op 22 juni 2015;
- twee getuigenverklaringen bij het politiekantoor Al Salam van 21 juni 2015, met een legalisatiestempel van de griffier op 15 januari 2019.

In de aanvullende nota wordt geen concrete uitleg verschaft over deze documenten, noch over de manier waarop ze werden verkregen. Ter terechtzitting stelt eerste verzoeker dat hij in ‘december’ te weten is gekomen dat één van de daders is gearresteerd en dat hij aan zijn ouders heeft gevraagd om klacht in te dienen. Zijn broer zou vervolgens een klacht hebben ingediend.

Bij de voorgelegde stukken bevindt zich geen enkele klacht ingediend door eerste verzoekers broer. Alle klachten waarvan sprake vermelden de naam van eerste verzoeker. De datering van de stukken is bovendien zeer vreemd: ze vermelden in hun opschrift de datum 21 of 22 juni 2015, maar de handtekening en stempel van de ambtenaar of griffier dateren dan weer van 15 januari 2019.

De neergelegde klacht alsook de twee getuigenverklaringen zijn overigens niet meer dan een weergave van loutere verklaringen op basis waarvan niet kan worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan en die in wezen voortbouwen op een eerder ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas. Wat betreft de vaststellingen van de politie stelt de Raad vast dat blijkens het stuk de bezichtiging van de plaats en de schets van het incident op 21 juni 2015 zouden hebben plaatsgevonden en dit in navolging van een beslissing van de onderzoeksrechter van 22 juni 2015. De chronologie in dit document is weinig aannemelijk. Eerste verzoeker slaagt er niet in enige duidelijkheid te geven over de chronologie van deze stukken. Evenmin geeft hij enige duidelijkheid over de wijze waarop hij te weten zou zijn gekomen dat één van de daders is gearresteerd.

Verzoekers voegen een stuk 6 bij hun aanvullende nota, dat een verwittiging van 6 december 2018 betreft uitgaande van het politiebureau Al Salam. In deze verwittiging wordt vermeld dat eerste verzoeker de klager is en dat F. de beklaagde is. Deze laatste wordt in de verwittiging verzocht om zich bij het politiebureau aan te melden omdat hij één van de betrokkenen is in de zaak van de moord op W. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit dit stuk dat de voorgehouden dader nog niet was gearresteerd toen verzoekers broer een klacht zou hebben ingediend. De verklaring dat verzoekers broer een klacht zou hebben ingediend nadat hij hoorde dat één van de daders was gearresteerd, strijdt dan ook met de inhoud van dit stuk.

Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat men wraak heeft genomen op zijn broer omdat hij in zijn naam klacht was gaan indienen, en dit door een bembom. Stuk 4 bij de aanvullende nota betreft een klacht van verzoekers broer bij de onderzoeksrechter en heeft betrekking op een bom die bij zijn huis is geplaatst en ontploft waardoor het huis werd beschadigd. Verder bevat stuk 4 een beschrijving van de plaats delict door de politie en een aantal getuigenverklaringen. De klacht dateert echter van 10 december 2018, terwijl het stuk verder een legalisatiestempel draagt van de griffier van 15 januari 2019. De chronologie van de feiten wordt hierdoor helemaal onduidelijk, des te meer daar uit geen van de voorgelegde stukken blijkt dat zijn broer klacht is gaan neerleggen met betrekking tot de dood van W.

Bij de aanvullende nota wordt ook een stuk 3 gevoegd dat betrekking heeft op een arrestatiebevel en vooronderzoek ten aanzien van verzoekers broer, gedateerd op 13 januari 2019 wegens “*bedreiging volgens artikel 406 strafboek*”. Verzoeker verklaart ter terechtzitting dat de familie van de dader klacht heeft neergelegd tegen zijn broer, dat de broer geseind staat en dat hij is gevlucht. De Raad stelt vast dat geen van de stukken die verzoeker ter terechtzitting neerlegt, deze verklaringen van verzoeker staakt.

Ten slotte voegen verzoekers bij de aanvullende nota een stuk 5 dat betrekking heeft op een clan-overeenkomst ‘*Bloed verspild*’, met een stempel van 15 januari 2019. In dit stuk kan worden gelezen dat de stam van B.M. beslist heeft het bloed te verspillen van eerste verzoeker en zijn broer omdat zij de

oorzaak zijn dat F., behorend tot de stam B.M., in de gevangenis is beland; dit door een valse bewering en een onterechte klacht waardoor hij zijn leven verloor. Wederom strijdt de inhoud van dit stuk met de verklaring van verzoeker dat zijn broer klacht heeft neergelegd nadat hij hoorde dat één van de daders was gearresteerd. Uit dit stuk blijkt immers het omgekeerde. Overigens maakte verzoeker ter terechtzitting nergens melding van het gegeven dat F. “zijn leven verloor”.

Verzoekers geven geen aannemelijke toelichting die verklaart waarom deze documenten, waarvan sommige dateren van 2015, pas in dit stadium van de procedure worden voorgelegd, noch lichten zij toe hoe ze in het bezit kwamen van deze documenten. Verzoekers slagen er ook niet in enige duidelijkheid te geven over de vreemde datering en chronologie van deze stukken. De stukken hebben een weinig officiële vorm, het zijn handgeschreven stukken zonder enig formeel opschrift. De Raad herhaalt dat aan Iraakse documenten slechts relatieve bewijswaarde kan worden gehecht, gelet op de objectieve landeninformatie over wijdverspreide documentenfraude.

Al het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekers met deze stukken, gelet op het gegeven dat de inhoud van de stukken strijdt met de verklaringen van eerste verzoeker, de vreemde datering en chronologie van de stukken en hun relatieve bewijswaarde, er niet in slagen de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas te herstellen. Zij zijn dan ook niet van die aard dat ze de beoordeling van verzoekers' tweede verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

2.11. Waar verzoekers in hun verzoekschrift lijken te stellen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, Bagdad, geen gebruik heeft gemaakt van de meest recente informatieve rapporten en inlichtingen, stelt de Raad vast dat bij aanvullende nota van 23 september 2019 de verwerende partij de beschikbare landeninformatie aanvulde met het EASO “COI Report Iraq: Security situation” van maart 2019. Hieruit blijkt dat het aantal aanslagen en het geweld vanaf begin 2017 sterk zijn gedaald in vergelijking met de periode 2014-2016 en dat deze daling zich in 2018 heeft voortgezet. Verder zet de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Bagdad: “Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraqi Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele

bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, concludeert de Raad samen met de verwerende partij dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Door louter te stellen dat de situatie in Bagdad nog zeer volatiel is, zonder dit enigszins te staven met objectieve landeninformatie, slagen verzoekers er niet deze beoordeling te weerleggen.

Het besluit van de commissaris-generaal dat hun kinderen in Bagdad niet in een persoonlijke omstandigheid verkeren die tot gevolg heeft dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, laten verzoekers ongemeoid.

2.12. Gelet op het geheel dat voorafgaat, besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Verder is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zulke redenen worden in dit geval niet aangetoond, zoals blijkt uit wat hierboven werd besproken.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES